

AVRAM IANCU - 200!

Nr.8(48/august 2024)

INTERVIU CU SCRITORUL AUSTRALIAN DUMITRU IONESCU-VRĂNEȘTEANU

George ROCA

George ROCA: Aș vrea să începem cu o prezentare a dumneavoastră. În primul rând rădăcinile, de unde vi le trageți? De unde vine toponimul "Vrăneșteanu"?

Dumitru IONESCU-VRĂNEȘTEANU: Vă mulțumesc, în primul rând, pentru ocazia, pentru răsfățul prilejuit de un asemenea interviu. Răsfăț? Da! Îmi aduc aminte că mama mare, acum vreo șaiszeci, șaptezeci de ani, în gospodăria de la țară, fie că gătea în bucătărie, fie că torcea, avea o „prietenă” absolut nedespărțită. Cine putea fi, sau ce putea să fie? Pisica! O mângâia blând pe cap și pisicuța mea se lipea, efectiv, de bunica, de fusta ei cea lungă. Liniște și pace! Mă uitam la „scenă” și observam totul. Ce frumos! Nu erau explicații, nici nu trebuia! Așa am învățat, fără să-mi dau seama, ce înseamnă sensibilitatea, să primești stimuli, să răspunzi la ei, să stabilești legături... Coada pisicii-mi dezvăluia secretul, era un limbaj aparte acolo și era bine. Ce amintiri! Bunica, pisica și subsemnatul eram, să zic

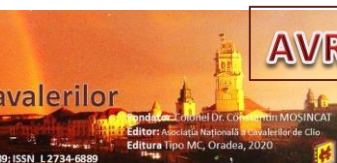
așa, mulțumiți. Mai ales pisica! Atât despre „răsfăț”. Acum!

Deși mulți români purtăm numele de Ionescu, nu știu dacă toți ne-am întrebat de unde vine. Păi, de la Ion! Corect. Dar Ion, de unde vine? În grecește (când am cercetat și eu să văd ce e cu mine, care mi-e soarta...) am găsit „Ioannis” și Ioannis înseamnă „Dumnezeu este milostiv”. Dar numele de botez, Dumitru? În limba greacă, tot în greacă, Demetrios înseamnă „pământul mamă”; este unul din cele mai vechi nume românești, spun lingviștii. Bunicului meu și neamului extins din partea dânsului în satul Vrănești, li se spunea... „Ai lui Tache”. Acum, Tache este forma scurtă a lui Costache sau Constantin. Stră-străbunicii din partea tatălui au venit, deci, din ținuturile grecești, au venit cu bani și au cumpărat pământ. Erau țărani înstăriți, deși nu aveau moșii. Din partea mamei, a „neamului Popeștilor” mesajul era cu totul altul: aceștia reprezentau românii get-beget, erau oamenii locului înclinați spre cultură mai mult. Nici Ioneștii n-au dus lipsă de intelectuali, dar Popeștii îi întreceau.

Acum, despre Vrăneșteanu, că ați întrebat! În toponimul ăsta se adună toate văile și dealurile argeșene, dacă vreți! Argeșul, viile, și livezile, pădurile copilăriei mele, vaca Joiana, pe care o duceam la păscut, țuica de Pitești, dealurile subcarpatice. „Vrăneșteanu” vine de la comuna în care s-au născut părinții mei, Vrănești. Și „Vrăneștii” înseamnă „vrană”, vrana de butoi care este, la rândul ei, un bătrân cuvânt românesc. Ați auzit de gaura făcută la butoaie pentru a scoate vinul, țuica? Ați auzit de vrană? Ei, asta e! Mă gândesc eu: prea multă etimologie strică! V-am plictisit? Sper că nu. Esențialul este că cele trei nume pe care le port îmi păstrează identitatea, gustul acela sufletesc în care m-am născut și de care nu pot și nu vreau să mă despart.

George ROCA: După câte am înțeles citindu-vă scrierile, ați copilărit în București, în faimoasa Groapă a lui Ouatu. Câteva amintiri de acolo... vă rog!

Dumitru IONESCU-VRĂNEȘTEANU: Hai să fim expliciti... Nu am copilărit în Groapă, în groapa de gunoi, că era astupată de mult, fizic era imposibil, nu puteam, nu era igienic... n-aș mai fi scăpat de păduchi, de căpușele câinilor, știți..., de boli de piele, gastro, infecții sau mai știu eu ce alte minuni... numiți-le! Era o groapă acolo, ce-i drept, dar era mică și plină cu var. Altă minune care aparținea unui șantier de

construcții; pe lângă groapa asta jucam fotbal și când scăpam bășica acolo, în groapă, ne uitam după ea... asta se întâmpla de fiecare dată când pasam aiurea și dădeam cu bășica-n bălării. Cel care o dădea acolo o și scotea tot el... și tot de acolo! Așa suna regula. Îi ziceam „pescuală de maidan cu prăjina"! Dacă nu știți ce e o bășică, în limbaj de maidan însemna minge, iar bălăriile nu erau altceva decât pase prost executate cu șpițul! Cam atât despre groapa cu var. Ce romantic!

Eu am prins începutul civilizației socialiste multilateral dezvoltate, adică anii '60, am jucat fotbalul de tip maidanez cu specificații de Grivița Roșie: două pietre în loc de poartă puse pe mijlocul străzii, plus „teneșii” găuriți în talpă ca să avem ventilație! Când treceau mașinile... stop, ne opream, ne uitam după mașină cu mâinile în șold... „Hai bă, treci mai repede!”. Aveam reguli precise când o luam iar de la capăt, că eram o gașcă, o adunătură de băieți civilizați(?) în cantonament de cartier, pe drumuri pietruite însă, asfaltate, plus, străjuite de castani. Groapa de gunoi dispăruse de mult; acum erau și blocuri muncitorești pe ici, pe colo, ridicate de clasa revoluționarilor în 1959-1960, pe Grivița și pe Bulevardul „1 Mai”.

Ei, toate astea, plus parcurile și stadionul de *ruibi* „Grivița Roșie”, erau în flagrant contrast cu vestita „Cuțaridă” (Fabrica de cuie), steagul rupt al capitalismului care încă mai supraviețuia, fluturând imaginea vibrantă a fostei mahalale știută de noi sub numele de „Cuțarida”. Dacă „Groapa” dispăruse fizic, bine-mersi, ce am prins eu pe străzile neglijate de Consiliul popular de atunci au fost „bombele”, că așa le ziceam noi, o grămadă de „bombe”, un fel de bordeie interbelice-tip-mahala, a fost acel spirit al cartierelor mărginașe de altă dată, al mahalalelor de la periferia Bucureștiului - am prins acel sindrom al sărăciei în care lăturile erau aruncate la canal, pur și simplu în strada mare și în văzul tuturor, fără jenă, că așa era, nu se putea altfel. Noi, minoritățile de la blocuri, aveam chiuvete... Zona în care am copilărit nu era Calea Victoriei, definit, și nici Cartierul Primăverii, sau al diplomaților! Cu toate astea, la începutul anilor '60, Bucureștiul se transforma, deși cărai mizeria cu lopata (încă!). Noi, cei de la blocuri, eram fericiți, aveam apă caldă, încălzire centrală, parchet, o cadă unde să facem baie, civilizată... dar restul?

Pe vremea copilăriei mele, sindromul „Groapa lui Ouatu” exista, maidanezienele chiar înfloreau (termenul îmi aparține, e-un fel de abstract)! Păi cum? Simplu, moștenirile! Deși cartierul era muncitoresc, găseai o grămadă de oameni cu apucături, oameni care nu aveau treabă cu munca, analfabeți, nevoiași, iziniți ai soartei certați cu legea, nespălați și la propriu și la figurat - nu vreau să insult pe nimeni, dar asta era purul adevăr - să nu mai zic de navetiștii care veneau după o bucată de pâine neagră la oraș, la muncă, la „Cuțarida” și care sărbătoreau evenimentul cu un pahar de băutură, două, trei... până cădeau îmbrățișând pereții birtului, agățați de sacoșele răsturnate lângă ei. Ce peisaje! Toate astea erau garnisite cu pungășii verbale, cu înjurături, cu vorbe murdare și nu rar, dominate copios de bătăi în văzul tuturor, la „Căteaua trombonită” (un birt de categoria 5!), plus cuțite, sânge, violuri, beție cronică, prin parcuri, prin gangurile de la blocuri, furturi... și dacă nu aveai mușchi sau să știi oleacă de bătaie, mai bune nu o luai pe acolo. Miliția făcea și ea ce putea, dar sistemul era de așa natură încât barbutiștii, jafurile și hoții erau la el acasă. „Parcul Copilului” îmi este martor! A fost, că acum e închis și părăsit.

În poemul „Golani” descriu o experiență-șoc pe care am avut-o. Îl întâlnesc într-o zi pe unul dintre barbutiștii vestitului parc și-l întreb, destul de arrogant, ce trebuie să fac, vezi Doamne, să devin golani!? Era Nea Pană, zis Buzatu, figură cunoscută-n cartier, crescut și educat pe Groapa lui Ouatu, văr cu nea Gică tatuatu, profesor de golani, cu diplomă penală și cu cazier”. Vă închipuiți ce a urmat! Minunea minunilor!

A doua zi eram invitat la o nuntă în familie: aristocrați, oameni grei, maniere à la Paris într-unul din cartierele de lux ale Bucureștiului... Vile, pompă, fast, splendoare, străluciri... A trebuit să mă folosesc de trei linguri, de trei furculițe, de trei cuțite, plus farfurii... greu... și trebuia să și zâmbesc! Ce contrast! Și totuși... maidanul, așa cum a fost el, rămâne o amintire de neuitat pentru mine. Deși nu am fost protagonistul, le-am văzut pe toate de la tribuna întâi - îmi fabricasem în cap și un dicționar explicativ al înjurăturilor locale - otravă curată, dar colorată, colorată, colorată, repet, *just a stone away*, cum ar spune englezii. Eram, într-o zi, aproape de fereastra deschisă la bucătărie, a apartamentului nostru care

AVRAM IANCU - 200!

Nr.8(48/august 2024)

se găsea la parterul blocului. M- a lovit unul cu piatra în cap și instantaneu, a ieșit porumbelul, am scăpat o înjurătură care începea cu „f...”. M-a auzit mama, din nefericire. „Ce ai spus, Puiule? Vino în casă!”. Și mi-a tras o bătaie ca la ședințele de reeducare din beciurile miliției. Credeți că m-am potolit?

George ROCA: Aveți nostalgia Bucureștiului de altădată, povestiți frumos... Continuați vă rog!

Dumitru IONESCU-VRĂNEȘTEANU: Cum să nu! Eram copil și mă duceam cu mama la magazine, pe „Lipscani”. Delicatesă curată! Nu era bucurie mai mare decât să-mi dea și mie o „citronadă” rece, la pahar, de la chioșcurile ambulanților, alea de pe stradă. Mii de oameni beau din acele pahare și cum erau spălate, sau mai bine zis nu, lăsa de dorit! *Infection control*, pe englezește! De multe ori mama, ca să scape de mine, ceda bâzâielilor, dar mă avertiza:

- Nu vezi ce spume au rămas de la alții? Dacă te îmbolnăvești, nu te duc la spital.
- Da, mamă, dar e mai bună decât la sticlă!

Apoi, oamenii rapizi, grăbiți, înțepați sau glumeți (de la caz la caz!), chiar dacă ai intrat în vorbă cu ei în stația de tramvai și nu i-ai mai văzut sau nu-i vei mai vedea niciodată în viața ta. Era un fel de Gara de Nord extinsă la nesfârșit, un fel de du-te vino, o frenezie sofisticată, amestecată cu meditații pe ici, pe colo, tipice bucureștenilor! Lume pestriță, plină de surprize, vorbăreată, cetățeni ai patriei socialiste care se descurcau aplaudându-i pe comuniști - se aplaudau unii pe alții și o făceau plenar, măcar că era, vădit, o comedie - oameniiăștia își vedeau de treaba lor în particular, isteț, adică nestingheriți de ignoranța celor care dețineau puterea vehiculând teorii derizorii. Capitaliștii erau băieți răi și puși pe luate, deși nu-i văzusem niciodată. Asta știam. Ce romantic! În schimb, comuniștii... Era un fel de prostie dulce a prostimii prostită de situații (publice) și care ne spunea la fiecare-n parte că ceea ce am vrut, aia avem. De aceea, onest să fiu, toți aveam planurile noastre, gătite discret în rețete proprii! Pe atunci, nimeni nu credea în socialism. Dar acum? Oare credem în capitalismul nostru, cel mult visat? Nu glumesc! Ce bine e să gândești una, să spui alta și să faci cu totul altceva, sperând că roțița se-nvârtește!

Și totuși, unde este nostalgia Bucureștiului de altădată? Vizitez România fracvent din 1997 încoace. Și chiar acum, m-am gândit (hotărâre ad-hoc): renunț la generalități, la comentariile privind politica, banii, sau mai știu eu ce... Surpriza?! Voi face o remarcă privitoare la un domeniu mai puțin cunoscut, deși este unul tradițional, clasic la noi, la români. Se cheamă religia și practicanții ei.

Ce vreau să spun? Conform statisticilor, România este o țară creștină în proporție de 90%, chiar și mai mult (9% au refuzat să răspundă la întrebare în 2022, cu ocazia recensământului, și numai 1% au declarat că sunt atei, agnostici sau fără religie). În anii '50, '60, '70 nici gând să de vorbească serios de concepțiile retrograde, religioase, de această imagine denaturată a lumii. Nici gând! Totul era ateism curat și dacă te murdăreai cu concepții religioase, o încurcai. În anii copilăriei, ai adolescenței și ai tinereții mele, fiind ortodox (formal!) și mergând pe la biserici din când în când, observam că cei ce frecventau locurile de închinăciune erau bătrânii (șiăștora le sunau clopotele), atât! Restul? Dispăruseră, le era frică, vroiau să-și păstreze locurile de muncă, nu vroiau să fie turnați de alții sau să fie prinși de securitate. Deveniseră, subit și fără contracte, sau poate da, le aveau, deveniseră atei. Nu este o critică, îi înțelegem, deși nu-i aprobam în adâncul sufletului meu. În același timp, cei care vroiau să fie de partea lui Cristos cu orice preț, încăpățânații care nu vroiau să renunțe la credință, în majoritatea lor, se duceau la neoprotetanți și cum era firesc, urmau șicanele, persecuția. În bisericile pline-ochi erau o grămadă de informatori, se știa! Starea de lucruri de atunci, mizeria ideologică, propaganda comunistă, foametea, îi împingeau pe oameni în bisericile neoprotestante; acolo era celula de rezistență, ca la francezi în al doilea război mondial.

Bisericile neoprotestante erau pline de dădea pe dinafară, cum am zis. Era o chestie simplă, directă, o frumusețe anume, pe care o regret, aș dori-o și azi! Pe scurt: erai sau nu erai creștin! După revoluție, lucrurile s-au schimbat radical: bisericile ortodoxe s-au umplut și cele neoprotestante s-au golit, abia mai supraviețuiesc. Aici intervine un fel de nostalgie ciudată, o tristețe pe care o încerc, e un soi de melancolie în care aș vrea să revăd, să retrăiesc momentele pe care le-an trăit, care m-au definit și care mi sunt ca un sigiliu pentru viața de acum și cea viitoare. Și asta vine, *that's on and on and on*, nu pot să o

AVRAM IANCU - 200!

Nr.8(48/august 2024)

opresc. Acum, bisericile ortodoxe devin neîncăpătoare și mă bucur foarte mult, dar... mi se pare nesinceritate din partea foștilor securiști, a milioaneilor de foști comuniști, a ateilor de odinioară... Ați auzit de cameleon? Își schimbă culoarea după situații... nu sunt gelos, dar mă întreb... Pe de altă parte, bisericile neoprotestante sunt aproape goale Exagerez? Eu asta am văzut! De ce-or fi goale? Probabil frământarea, nesiguranța zilei de mâine, presiunea banului, să fie toate atât de puternice? Sau poate e altceva...

George ROCA: Ați terminat Facultatea de Drept din București. Ce v-a determinat să vă îndreptați spre acest edificiu de învățământ?

Dumitru IONESCU-VRĂNEȘTEANU: Un răspuns onest și extrem de scurt ar fi: ostilitatea! Sunt a treia generație păgubită în lumea asta pe care tot noi am creat-o și continuăm să o creăm. Vrei nu vrei, te fură valul... Amândoi bunicii au murit cu inima frântă că pierduseră totul când au venit comuniștii, în 1944. Părinții mei, în special tata, au fost obligați să accepte o realitate pe care o urau. Cizma dictaturii proletare le-a strivit libertatea spirituală, ideologică pe care și-ar fi dorit-o. Au suferit în tăcere și au construit atât cât au putut, cât era posibil, au supraviețuit. Nu au făcut însă compromis cu nimeni. O să și scriu despre asta, am planuri. Dar până atunci...

În ceea ce mă privește, am notat în meditațiile mele îndeajuns despre acest subiect; mă duce gândul la cele trei nuvele dedicate școlii primare, anilor de liceu și studiilor universitare. Simt că dacă le-aș aduna pe toate într-un aliniat, v-aș păgubi... așa că vă îndemn să le citiți; eu le găsesc extrem de interesante, vorbesc de nuvelele „Capsomanu”, „Prăpastia dreptilor” și „Olimpia”, apărute recent... Dacă vreți totuși un titlu așa, la repezeală, gândiți-vă, zâmbind pe sub mustăți, că „legea este o barieră peste care trec leii, pe sub care trec cățeii și-n care se împiedică boii”. Și este legea noastră... Pe parcursul anilor adolescenței, ai tinereții, am descoperit însă o altă lege, care nu-mi aparținea. Vorbesc de Legea lui Dumnezeu; ea înlocuiește mândria cu smerenia, lăudăroșenia lumii cu modestia, minciuna cu adevărul, frigurile avuțiilor și obsesia banului cu mulțumirea că atâta cât e, este de ajuns. Și mai presus de toate, am primit răspuns la întrebările fundamentale care mă frământau: ce este viața, cum să fac să trăiesc pentru totdeauna, să găsesc fericirea care nu înșală, mai cu seamă pe acest pământ. Dreptul, filozofia și în primul rând Biblia, m-au ajutat să înțeleg ce e cu mine. Dacă tot ați întrebat și v-am spus, ați încercat vreodată rețeta?

George ROCA: Și totuși, într-o zi ați făcut „saltul” spre antipodi... De ce Australia, de ce Melbourne?

Dumitru IONESCU-VRĂNEȘTEANU: Un vechi proverb românesc spune direct și hazliu (deși nu e!) că „Fugi de dracu și dai de tac’su”. Exact asta am făcut! Am vrut să fugim cât mai departe de comunism, să ne liniștim undeva, într-un colț de lume. Păi unde? „Down Under”, care înseamnă Noua Zeelandă și Australia. Acolo n-aveam treabă cu nimeni! Faaals! La o aruncătură de băț era și este China și nu trebuie să spun mai mult... Deci, m-am uitat pe hartă și mi-am făcut socoteala: Noua Zeelandă e prea mică... două insulițe prăpădite, aruncate, pierdute în Pacific... Mai bine Australia! Cum am zis-o eu acum, arată ca o povestire spusă copiilor seara, ca să aibă vise plăcute. În realitate a fost pe viață și pe moarte. Am ales Australia, refugiați fiind pe atunci în Atena, în Grecia. Națiunile Unite ne-au ajutat, e o poveste impresionantă, o voi scrie în curând! De ce Melbourne? Ne-am fi dus oriunde, nu era cale de întoarcere. Dacă ne „repatriau”? Dacă ne dădeau înapoi în România, forțat... Ne așteptau zece ani de pușcărie în țărișoara noastră stăpânită de copiii lui Karl Marx, Friedrich Engels și Vladimir Ilici Lenin.

George ROCA: Cum v-ați acomodat în noua țară: cu clima, cu oamenii, cu limba?

Dumitru IONESCU-VRĂNEȘTEANU: Cum? Am un răspuns genial în simplitatea lui - nu e al meu, este al lui Dumnezeu! - determinarea!

În 1985, când s-a desprins roata avionului de pe aeroportul din Atena, noi toți am experimentat o credință greu de explicat: „Australia este țara noastră!”. Deși nu știam nimic despre ea, ne simțeam ca acasă și încă nu-i atinsesem pământul. Ce pot spune după 40 de ani de experiențe „Down Under”? Am

AVRAM IANCU - 200!

Nr.8(48/august 2024)

fost șocați. Civilizație, aer curat, nu îngheață niciodată, Melbourne este un oraș al grădinilor, viața culturală este epitoma celor care suferă cu inima și vor să-și aline durerile cu „yummy ingredients”, cum ar fi arta, pictura, teatrul, concertele plus istorie, filozofie, muzee, numiți-le! Pe partea cealaltă a monedei, este singurătatea! Simplul fapt că nu zici „mamă”, ci „mother”, acest cuvânt deschide un roman întreg al emigranților aflați la prima generație aici. Mă întrebă mulți: „De ce te duci așa de des în România, ești obsedat...”. Și le răspund imediat: „Vreau să mă înghesui în tramvaie, să mă împingă unul, sau să-mi zică una că sunt nesimțit, că am călcat-o pe pantof în plină aglomerație”. Sună a nebunie curată, știu, dar asta e! Vreau să scriu o nuvelă intitulată „Diaspora românilor”. Vreau să-mi vărs inima, dar nu să mă jelesc! E un spectacol uimitor să-ți vezi propria viață oglindită într-o paradigmă, cea a limitelor existenței pământene... mai precis, chinul conștiinței de-ați rezolva probleme de identitate: nu esti nici român, nici australian, sau poate ești amândouă! Am două pașapoarte, sunt ale ambelor țări, și la ce-mi folosesc? Când sunt în Australia, oftez după România, când sunt în România visez exotica Australie... Cum s-o mai dai și cu omul ăsta? Un răspuns mulțumitor la întrebare înseamnă câteva sute de pagini. Aveți răbdare?
„Vine băiatu!”

George ROCA: Și totuși, în 40 de ani de exil nu ați uitat limba română! Ați început să vă depănați gândurile în scris... Care au fost primii pași pe tărâmul literar?

Dumitru IONESCU-VRĂNEȘTEANU: Îmi aduc aminte, da(!), am scris prima poezie când o iubeam (nemărturisit) pe Olimpia. Se numea „Pescărușul”... era un pescăruș de Mangalia! Din nefericire, se pare că am pierdut-o, nu pe Olimpia, ci poezia, nu o mai găsesc. Au trecut anii, am ajuns în Australia și uite că la scurt timp am început eseuri pe teme biblice, religioase; le-am publicat în Magazinul Bisericii Baptiste Române din Melbourne. Nu au fost multe, dar am avut și câteva poezii... Așa a fost! Începând cu 1999, în momentul în care mi-am zis că nu are niciun rost să mă mint că sunt singur, am început să evit românii, contactele cu ei. Din acel moment a apărut scrisul, scrisul consistent. Era ca și cum aș fi fost bolnav și aveam nevoie de medicamente. Am început să scriu un fel de poezie de vindecare, căci nimeni nu putea și nu avea dreptul să-mi ia gândul, să mă îndepărteze de locurile unde m-am născut, unde am copilărit, unde am iubit...

Sunt niște procese greu de explicat, dar limba română a venit natural - cu un pic de gramatică încâlcită, cu o sintaxă așa cum era, da, sintaxa... și punctuația, ce să mai zic... Am vrut să mă las. În mom

entul acela corespondam cu o prietenă de familie, Maria Vornicu. Era lingvistă la Academia Română. Mi-a zis că am zăpăcit-o cu stilul meu, cu sensibilitatea. „De ce nu scrii? Ai găuri peste tot, gramatica... dar promit că te voi ajuta, o să-ți revii... sunt lucruri minore!”. Din nefericire, dânsa a trecut la cele veșnice în urma unui accident.

Am continuat să scriu, sporadic și numai pentru mine, până în 2020. Atunci a venit pandemia, Covidul. Și în starea aceea de izolare severă, m-am întrebat iarăși de ce scriu, pentru ce... dacă nu există comunicare. Nu cumva sunt un egoist? În 2022, un prieten bun din Sydney, Ovidiu Oprea, m-a îndemnat să contactez un grup de români care se întâlneau ocazional și își prezentau lucrările, scrierile în limba română. I-am spus că am auzit de ei, dar sunt pretențioși și se pătrunde greu acolo. Pe de altă parte, ca să iau parte la serile de literatură organizate de ei, trebuia să străbat 1000 de kilometri (atât e distanța de la mine la Sydney)... Greu! A mai trecut un an și la insistențele lui Ovidiu, am luat legătura cu unul dintre ei, telefonic. Numele domnului este „GR”, bucureștean de-al meu.

Îl cunoașteți, domnule Roca? Am stat de vorbă atunci două ore și jumătate... și asta fără să ne cunoaștem realmente! A fost o legătură, un fel de scânteie la care nu m-am așteptat... glume, povestiri, am descoperit că avem amintiri comune, a fost fantastic! De atunci „GR” este ca un fel de *godfather* pentru mine. Poate vă întrebați - cei care-i citesc întrebările, sau cei care-mi citesc răspunsurile - de ce vă inund cu atâtea amănunte irelevante întrebării. Simplu! Scrisul meu în limba română se aseamănă cu tacâmurile de argint. Nefolosite, se oxidează, iar matala, domnule „GR”, ești exact ca restauratorii de artă... iei cocleala de pe argint și muncești tare greu pentru asta. Mulțumesc!

AVRAM IANCU - 200!

Nr.8(48/august 2024)

George ROCA: Ha, ha! Bată-ne norocu'! Mă măguliți! După câte știu, scrieți atât proză cât și poezie... Care gen literar vă motivează mai mult?

Dumitru IONESCU-VRĂNEȘTEANU: Îmi place expresia blândă în formă, dar gravă în fond, chiar dacă, adesea, folosesc direct sabia cuvântului. M-am simțit atras încă din adolescență de filozofie, de idealismul obiectiv. E un fel de dragoste aparte, una pentru înțelepciune și când vine vorba de asta, cugetarea și limba sunt inseparabile, iar scrisul apare ca o binecuvântare. Enunțurile scrise rămân, vorba latinilor: „Verba volant, Scripta manent!”. Mai există un cuvânt, este Cuvântul Bibliei, cel insuflat de Duhul lui Dumnezeu. Aici, pentru unii poate fi o surpriză enormă, generând palpitații - acest Cuvânt prevalează în fața oricărei alte înțelepciuni. Deși apare simplu și arhaic, în spatele lui se ascunde o Lumină care ne depășește capacitatea cognitivă, indiferent dacă suntem creștini sau nu.

De aceea - ori de câte ori am ocazia să exprim (chiar adiacent) splendoarea înțelepciunii lui Dumnezeu, poezia sau proza devin irelevante, mă aplec în fața propozițiilor divine folosind proza sau poezia - mi-e totuna, adică nu am preferințe. Împrumutând termenii lui Hegel, *ultimate reality* (Idee Absolută), în fața Divinității, în fața tăcerii adevărilor absolute, singurul răspuns adecvat este tăcerea sufletului meu, în profundă admirație față de Cel prea Sfânt; orice altceva este o proastă traducere. Aliniatul acesta își are inspirația în faimoasa afirmație a gânditorului Rumi: „*Silence is the language of God, all else is poor translation*”.

George ROCA: Ce curente literare , sau scriitori de seamă vă influențează scrierile?

Dumitru IONESCU-VRĂNEȘTEANU: Nu am citit și nu citesc prea mult din cauza unui defect al nervului optic. Obosesc extrem de repede și din această cauză îmi păstrez energia pentru lecturile esențiale. Dacă Dumnezeu a văzut că-mi lipsește un dar, mi-a dat un altul: memoria. În facultate memoram capitole, chiar cursuri întregi, *mot à mot*, le citeam o dată și asta era. M-au bătut în pușcărie, frații mei, românii, și am pierdut parțial memoria. Mă descurc cum pot. Unii își bat joc de mine și-mi spun că am o „memorie selectivă”. *Garbage*, gunoaie! Mi-aș fi dorit să citesc mai mult, să gust din scriitorii reprezentativi ai neamului meu. Îmi pare rău, nu pot să vă răspund mai mult, să dau detalii.

George ROCA: De curând ați publicat trei volume de proză, trei nuvele de fapt... a peste 550 de pagini. Le-ați citat puțin mai sus. Ați putea face o scurtă prezentare a acestora?

Dumitru IONESCU-VRĂNEȘTEANU: În primul rând, aceste nuvele se adresează tuturor celor care vor să citească o radiografie onestă a vieții, accentul fiind pus pe meditația sufletului, pe gândurile inimii. Datele autobiografice sunt numai motivul narațiunii, niciodată nu au fost un scop în sine; pe ele se țese povestea unui copil singuratic, șansa unei fericiri premature, și ea ratată; apoi urmează cascada, acea cascadă a maturității anilor de liceu, cu întrebări, cu frământările reale dominând alegerile în viață, iar finalul povestirii, da, în final apare tânărul decis, motivat și împuternicit de Dumnezeu să întemeieze o familie cu iubita lui, Olimpia... chiar dacă prețul a fost plătit dureros, așa spune, cu lacrimile sufletului nostru ascunse în lacrima inimii lui Isus.

Pe parcursul nuvelor, de la început și până la sfârșit, Țes în permanență meditații sincere asupra vieții, asupra vulnerabilităților noastre, ale mele, ale altora, asupra a ceea ce ar fi trebuit să fim și nu am fost, Țes povestioare nevinovate înfrumusețate cu hipertensiuni sentimentale... cu dulceața și amărăciunile, cu neajunsurile lor. Experiențele tinereții, dacă vreți, supravegheate de Cristos! Iar toate acestea sunt îmbrăcate în tema disfuncționalității familiei - De ce? Nici acum nu-mi explic! - în acea relație precară a copilului cu părinții lui, care a rezultat mai târziu, într-un defect ireparabil: fiul negându-și părinții în vâltoarea evenimentelor care au însemnat, de fapt, anul „-1” al căsătoriei Vrăneșteanului cu Olimpia. Dacă veți citi ultima nuvelă, intitulată „Olimpia”, vă veți lămuri.

Concluzia ultimă a nuvelor, esența narațiunii, dacă vreți, nu sunt oamenii, evenimentele, ci Dumnezeu care a fost și este substratul, cauza, explicația ultimă, necesară dar și suficientă a vieților noastre. Și după cum am spus de atâtea ori, nu vând religii, nu manipulez conștiințe. Singura intenție a fost și este să împart cu voi formidabila veste că Dumnezeu ne iubeste!

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Colonelul Dr. Constantin MOSINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea, 2020

Cartea Mea, e și a Tui ISSN 2734-6889; ISSN_L 2734-6889

AVRAM IANCU - 200!

Nr.8(48/august 2024)

George ROCA: Cărui segment de cititori se adresează scrierile dumneavoastră? Și de ce?

Dumitru IONESCU-VRĂNEȘTEANU: Vorbind strict numai despre aceste trei nuvele... creștinii mă critică pe motiv că este prea mult întuneric descris, prea multă fire pământească, este prea multă „neglijență” atunci când zugrăvesc intențiile vieții pe care am trăit-o eu, pe care au trăit-o alții, concluzia fiind că-I fac un deserviciu lui Dumnezeu. Ce e mai trist însă, e că unii se abțin, sunt închiși, ceea ce denotă, în cel mai bun caz, nesinceritatea lor în fața sincerității mele. Necreștinii, pe de altă parte, mă acuză de prea multă slugărnicie în fața unui Dumnezeu, care, la urma urmei, poate să nu fie absolutul presupus, iar eu, drept urmare, dezinformez, creez iluzii, imagini false pentru a justifica situații care nici nu ar trebui justificate. Dați-mi voie să spun și eu ceva: absolut toți oamenii greșim, dar avem datoria să ne ajutăm unii pe alții, să ieșim din mizerie. Și nu se poate face asta, valid și semnificativ în viziunile cerești, decât prin Isus Cristos, prin fiul lui Dumnezeu care a fost și Fiu al omului. Ce taină!

George ROCA: Ce proiecte de viitor aveți? Mă refer tot la literatură...

Dumitru IONESCU-VRĂNEȘTEANU: Poetul meu îndrăgit, George Cosbuc, spunea: „Sunt greu bătrânii de pornit, dar de-i pornești, sunt greu de-oprit”! Cam asta e ceea ce simt, cam asta e viziunea. Uite că am mai multe proiecte pe care le ancorez tot în învățătura biblică, dar vreau să păstrez și sinceritatea ca fundament al credinței și mărturisirii mele în bunul Dumnezeu. Până atunci, doresc să vă mulțumesc încă odată pentru încurajări, pentru sprijinul acordat. Doamne ajută!

A consemnat,
George ROCA
Sydney-Melbourne (Australia)
25 iulie 2024